

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

4. června 2012*

„Žaloba na neplatnost — Životní prostředí — Směrnice 2003/87/ES — Bezplatné přidělování povolenek na emise skleníkových plynů od roku 2013 — Rozhodnutí Komise o referenčních hodnotách produktů pro výpočet přidělování povolenek — Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU — Nedostatek osobního dotčení — Nařizovací akt vyžadující přijetí prováděcích opatření — Nepřípustnost“

Ve věci T-381/11,

Europäischer Wirtschaftsverband der Eisen- und Stahlindustrie (Eurofer) ASBL, se sídlem v Lucemburku (Lucembursko), zastoupené S. Altenschmidtem a C. Dittrichem, advokáty,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Wilmsem, K. Herrmannovou a K. Mifsud-Bonnici, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2011/278/EU ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES (Úř. věst. L 130, s. 1; Zvl. vyd. 15/07, s. 631),

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení A. Dittrich (zpravodaj), předseda, I. Wiszniewska-Bialecka a M. Prek, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobce, **Europäischer Wirtschaftsverband der Eisen- und Stahlindustrie (Eurofer) ASBL**, je profesním sdružením, které v souladu se svými stanovami zastupuje zájmy evropského hutnického průmyslu. Členové Eurofer provozují vysoké pece a ocelárny k výrobě surového železa a oceli. Při této výrobě vznikají hořlavé reziduální plyny.

* Jednací jazyk: němčina.

- 2 Dne 13. října 2003 přijal Evropský parlament a Rada směrnici 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, s. 32; Zvl. vyd. 15/03, s. 80), naposledy změněnou směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES ze dne 23. dubna 2009, s cílem zlepšit a rozšířit systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství (Úř. věst. L 140, s. 63) (dále jen „směrnice 2003/87“). Tento systém obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů byl vytvořen za účelem snížení těchto emisí v Evropské unii. Podle článku 2 odstavce 1 a příloh I a II směrnice 2003/87 spadají zařízení členů Eurofer do působnosti ustanovení této směrnice, takže tito jsou povinni účastnit se systému pro obchodování s povolenkami na emise.
- 3 Podle článku 10a směrnice 2003/87 přijme Evropská komise unijní a plně harmonizované prováděcí opatření k harmonizovanému přidělování bezplatných povolenek na emise. V tomto ohledu je Komise zejména povinna stanovit referenční hodnoty pro každé odvětví, přičemž za výchozí bod bere průměrný výkon 10 % nejúčinnějších zařízení daného unijního odvětví nebo pododvětví v letech 2007–2008. Na podkladě těchto referenčních hodnot se vypočítá počet emisních povolenek, které mají být bezplatně přidělovány každému dotčenému zařízení od roku 2013.
- 4 Podle článku 10a odstavce 1 pátého pododstavce a článku 10a odstavce 2 prvního pododstavce směrnice 2003/87 platí, že při stanovení zásad pro určování předem stanovených referenčních hodnot v jednotlivých odvětvích a pododvětvích a pro určení výchozího bodu k vymezení zásad pro určování předem stanovených referenčních hodnot v jednotlivých odvětvích nebo pododvětvích konzultuje Komise příslušné zúčastněné subjekty, včetně dotčených odvětví a pododvětví. Sdružení Eurofer se této konzultace účastnilo.
- 5 Dne 27. dubna 2011 přijala Komise rozhodnutí 2011/278/EU, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice 2003/87/ES (Úř. věst. L 130, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí“). Podle článku 2 napadeného rozhodnutí upravuje toto rozhodnutí přidělování bezplatných povolenek na emise vztahujících se na stacionární zařízení ve smyslu kapitoly III směrnice 2003/87 pro období obchodování počínající rokem 2013, s výjimkou přechodného přidělování bezplatných povolenek na emise na modernizaci výroby elektřiny podle čl. 10c této směrnice. Podle bodu 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být přiděly stanoveny před obdobím obchodování tak, aby bylo zajištěno plynulé fungování trhu. V příloze I napadeného rozhodnutí stanovila Komise referenční úroveň produktů. Jako referenční úroveň produktu „tekutý kov“ tak stanovila hodnotu 1,328 povolenek za tunu.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 6 Sdružení Eurofer podalo projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. července 2011.
- 7 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu v tentýž den podalo Eurofer návrh na předběžné opatření, v němž žádalo, aby předseda Soudu odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí.
- 8 Samostatným podáním došlým rovněž dne 21. července 2011 požádalo Eurofer o rozhodnutí o předložené žalobě ve zrychleném řízení v souladu s článkem 76a jednacího řádu Tribunálu. Komise předložila své vyjádření k této žádosti dne 8. srpna 2011.
- 9 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu 7. září 2011 podala Komise na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu námitku nepřípustnosti.
- 10 Usnesením ze dne 14. září 2011 Tribunál (sedmý senát) žádost o projednání ve zrychleném řízení zamítl.

- 11 Usnesením předsedy Tribunálu ze dne 15. září 2011, Eurofer v. Komise (T-381/11 R, nezveřejněno ve Sbírce rozhodnutí), byl návrh na nařízení předběžného opatření zamítnut, přičemž rozhodnutí o nákladech bylo odloženo na později.
- 12 Dne 30. září 2011 předložilo Eurofer své vyjádření k námitce nepřipustnosti.
- 13 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. října 2011 podalo Euroalliances, sdružení evropských výrobců slitin železa, návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu Eurofer.
- 14 Ve své žalobě Eurofer navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 15 Ve své námitce nepřipustnosti Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu odmítl jako zjevně nepřipustnou;
 - uložil sdružení Eurofer náhradu nákladů řízení.
- 16 Ve svém vyjádření k námitce nepřipustnosti Eurofer navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl námitku nepřipustnosti Komise;
 - podpůrně si vyhradil rozhodnout o námitce nepřipustnosti spolu s věcí samou.

Právní otázky

- 17 Článek 114 odst. 1 a 4 jednacího řádu stanoví, že požaduje-li to některý účastník řízení, může Tribunál vydat rozhodnutí o námitce nepřipustnosti, aniž by se zabýval věcí samou. V souladu s odstavcem 3 téhož článku se návrh projedná ústně, nerozhodne-li Tribunál jinak. Tribunál pokládá projednávanou věc za dostatečně objasněnou na základě předložených dokumentů a neshledává důvod k ústnímu projednání věci.
- 18 Eurofer jako sdružení zastupující zájmy evropského hutnického průmyslu může dle judikatury podat žalobu na neplatnost v zásadě pouze tehdy, pokud jsou podniky, které zastupuje, nebo některé z nich jednotlivě aktivně legitimovány nebo pokud toto sdružení může uplatnit vlastní zájem (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. června 2006, *Belgie a Forum 187 v. Komise*, C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479, bod 56 a citovaná judikatura).
- 19 Pokud jde o přípustnost žaloby z důvodu dotčení vlastního zájmu Eurofer, toto sdružení uvádí, že se účastnilo konzultačního procesu podle článku 10a odstavce 1 pátého pododstavce a článku 10a odstavce 2 prvního pododstavce směrnice 2003/87.
- 20 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že podle článku 10a odstavce 1 pátého pododstavce směrnice 2003/87 musela Komise při vymezování zásad pro určení předem stanovených referenčních hodnot v jednotlivých odvětvích a pododvětvích konzultovat příslušné zúčastněné subjekty, včetně dotčených odvětví a pododvětví. Kromě toho musela Komise podle článku 10a odstavce 2 prvního pododstavce této směrnice konzultovat příslušné zúčastněné subjekty, včetně dotčených odvětví a pododvětví, aby určila průměrný výkon, kterého v daném odvětví nebo pododvětví dosáhlo 10 % nejúčinnějších unijních zařízení v letech 2007 až 2008 jakožto výchozí bod pro stanovení zásad pro určování předem stanovených referenčních hodnot v jednotlivých odvětvích nebo pododvětvích.

Z toho plyne, že příslušnými zúčastněnými subjekty ve smyslu těchto ustanovení byli provozovatelé zařízení dotčení určením uvedených referenčních hodnot, jako například členové Eurofer. Jelikož Komise v příloze I napadeného rozhodnutí určila referenční úrovně produktů, musela se členy Eurofer před přijetím tohoto rozhodnutí konzultovat výše uvedené zásady. Sdružení Eurofer tak v důsledku toho mohlo mít právo být konzultováno pouze ve své roli subjektu, který hájí zájmy svých členů.

- 21 Zadruhé je třeba podotknout, že sdružení Eurofer potvrdilo, že se účastnilo uvedené konzultace v zájmu svých členů jako zainteresovaný subjekt zastupující zájmy hutnických podniků. Během procesu konzultace zprostředkovávalo jejich postoje a názory, neboť podle něj určení produktové referenční hodnoty pro tekutý kov má pro uvedené členy závažné dopady. Hovoří-li Eurofer o své účasti na procesu konzultace, neuplatňuje tedy vlastní zájem, ale v podstatě zájmy svých členů.
- 22 Zatřetí je třeba konstatovat, že se projednávaná věc odlišuje od těch, ve kterých unijní soud v rámci žaloby na neplatnost uznal, že byl dotčen vlastní zájem sdružení zastupujícího podniky nebo organizace. Na rozdíl od věcí, v nichž byly vydány rozsudky Soudního dvora ze dne 2. února 1988, *Kwekerij van der Kooy a další v. Komise* (67/85, 68/85 a 70/85, Sb. rozh. s. 219, body 20 až 24), a ze dne 24. března 1993, *CIRFS a další v. Komise* (C-313/90, Sb. rozh. s. I-1125, body 29 a 30), sdružení Eurofer totiž neprokázalo, že by se v daném případě aktivně účastnilo jednání s Komisí během řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Na rozdíl od věci, v níž bylo vydáno usnesení Soudního dvora ze dne 5. května 2009, *WWF-UK v. Rada* (C-355/08 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí), nebylo v projednávaném případě sdružení Eurofer v ustanoveních uvedených výše v bodě 19 jmenovitě označeno.
- 23 Eurofer tedy nemůže s odkazem na ustanovení uvedená výše v bodě 19 tvrdit, že uplatňuje vlastní zájem, ale může pouze uplatňovat zájmy svých členů, na něž ostatně poukazovalo během procesu konzultace.
- 24 Z toho plyne, že v případě chybějícího dotčení vlastního zájmu je sdružení Eurofer oprávněno podat předloženou žalobu pouze tehdy, pokud jsou k tomu individuálně aktivně legitimováni jeho členové nebo některý z nich.
- 25 Podle článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU může každá fyzická nebo právnická osoba za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti právním aktům s obecnou působností, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.
- 26 V projednávané věci je nesporné, že napadené rozhodnutí dle svého článku 25 bylo určeno členským státem. Ani Eurofer, ani jeho členové tudíž nejsou adresáty tohoto aktu. Za těchto okolností může Eurofer podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU podat žalobu na neplatnost zmíněného aktu pouze tehdy, pokud jsou jeho členové tímto bezprostředně a osobně dotčeni nebo pokud napadené rozhodnutí představuje nařizovací akt, který se těchto členů bezprostředně dotýká a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření.
- 27 Na podporu svých návrhových žádání vznáší Komise tři důvody nepřijatelnosti, které vycházejí zprv z nedostatku aktivní legitimace Eurofer z důvodu chybějícího bezprostředního a osobního dotčení jeho členů, zadruhé ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nařizovací akt, který se bezprostředně dotýká členů Eurofer a který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření podle článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, a zatřetí z nedostatku právního zájmu Eurofer, jelikož by mu neplatnost napadeného rozhodnutí nepřinesla žádnou výhodu.

K prvnímu důvodu nepřijatelnosti, vycházejícímu z chybějící aktivní legitimace z důvodu nedostatku bezprostředního a osobního dotčení členů Eurofer

- 28 Komise v podstatě namítá, že sdružení Eurofer není aktivně legitimováno, jelikož jeho členové nejsou napadeným rozhodnutím bezprostředně ani osobně dotčeni.

- 29 Pokud jde o otázku, zda jsou členové Eurofer osobně dotčeni napadeným rozhodnutím, je nutno nejprve konstatovat, že toto rozhodnutí představuje akt s obecnou působností, jelikož se použije na objektivně vymezené situace a má právní účinky vůči kategoriím osob, které jsou vymezeny obecně a abstraktně. Podle článku 2 napadeného rozhodnutí totiž toto rozhodnutí upravuje přidělování bezplatných povolenek na emise vztahujících se na stacionární zařízení ve smyslu kapitoly III směrnice 2003/87 pro období obchodování počínající rokem 2013, s výjimkou přechodného přidělování bezplatných povolenek na emise na modernizaci výroby elektřiny podle čl. 10c této směrnice. Napadené rozhodnutí se tak týká všech provozovatelů uvedených zařízení, kteří jsou, stejně jako členové Eurofer, podle pravidel stanovených napadeným rozhodnutím a směrnicí 2003/87 obecným a abstraktním způsobem povinni se účastnit systému pro obchodování s povolenkami na emise podle článku 2 odstavce 1 a příloh I a II uvedené směrnice.
- 30 Avšak není vyloučeno, že se ustanovení obecně závazného aktu za určitých okolností mohou osobně dotýkat určitých fyzických nebo právnických osob, a mít tudíž ve vztahu k nim charakter rozhodnutí. Podle ustálené judikatury může jiná fyzická nebo právnická osoba než adresát aktu tvrdit, že je osobně dotčena ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, pouze je-li dotčným aktem zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát aktu (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, 223; ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 36, a ze dne 1. dubna 2004, Komise v. Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, s. I-3425, bod 45).
- 31 Skutečnost, že členové Eurofer jsou provozovateli stacionárních zařízení ve smyslu kapitoly III směrnice 2003/87, přitom není s to je individualizovat, jestliže s ohledem na ustanovení napadeného rozhodnutí uvedeného v bodě 29 výše jsou uvedeným rozhodnutím dotčeni pouze z důvodu jejich objektivního charakteru provozovatelů uvedených zařízení, stejně jako každý jiný hospodářský subjekt, který se skutečně a potenciálně nachází ve stejné situaci.
- 32 Eurofer tvrdí, že jeho členové jsou napadeným rozhodnutím osobně dotčeni z důvodu procesních záruk podle článku 10a odstavce 1 pátého pododstavce a článku 10a odstavce 2 prvního pododstavce směrnice 2003/87. Podle těchto ustanovení je Komise povinna konzultovat příslušné zúčastněné subjekty při stanovení zásad pro určování předem stanovených referenčních hodnot v jednotlivých odvětvích a pododvětvích. Bez této konzultace by Komise nedisponovala potřebnými údaji a nebylo by zaručeno dodržení principu proporcionality. Podle těchto ustanovení se Komise musí seznámit s postoji vyslechnutých zúčastněných stran a zhodnotit je. V každém případě se členové Eurofer ve srovnání s ostatními osobami vyznačují účastí na této konzultaci.
- 33 Je tedy třeba zkoumat, zda jsou členové Eurofer osobně dotčeni napadeným rozhodnutím ve smyslu procesních ustanovení uvedených v bodě 32 výše.
- 34 Skutečnost, že se osoba účastní procesu vedoucího k přijetí unijního aktu, ji podle judikatury může individualizovat ve vztahu k dotčenému aktu pouze tehdy, jestliže byly ve prospěch této osoby na základě právní úpravy Unie stanoveny určité procesní záruky. Jestliže ustanovení práva Unie pro přijetí rozhodnutí dále ukládá provedení postupu, v rámci něhož se osoba může domáhat případných práv, mezi něž patří právo být vyslechnut, má zvláštní právní postavení této osoby za následek, že je individualizována ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU (viz usnesení Soudního dvora ze dne 16. září 2005, Schmoldt a další v. Komise, C-342/04 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 39 a 40 a citovaná judikatura).
- 35 Je však nutno konstatovat, že osoba nebo entita disponující takovým procesním právem, ať už se jedná o jakoukoliv procesní záruku, nemůže v zásadě napadnout materiální platnost unijního aktu. Přesný rozsah práva na žalobu jednotlivce proti unijnímu aktu totiž závisí na jeho právním postavení definovaném unijním právem chránícím takto uznané legitimní zájmy (viz usnesení WWF-UK v. Rada, bod 22 výše, bod 44 a citovaná judikatura).

- 36 Jak již přitom bylo konstatováno v bodě 20 výše, z článku 10a odstavce 1 pátého pododstavce a článku 10a odstavce 2 prvního pododstavce směrnice 2003/87 vyplývá, že členové Eurofer jakožto zúčastněné subjekty ve smyslu těchto ustanovení disponovali právem být vyslechnuti Komisí, a že Komise s nimi tedy měla před přijetím napadeného rozhodnutí konzultovat zásady obsažené v uvedených ustanoveních.
- 37 Toto právo být vyslechnut však neodůvodňuje povinnost Komise provést návrhy obsažené ve vyjádření podaném Euroferem za jeho členy. Povinnost konzultovat členy Eurofer totiž nelze ztotožňovat s povinností vyhovět jejich připomínkám. Kromě toho z příslušných legislativních ustanovení nevyplývá, že by byla členům Eurofer přiznána možnost napadnout materiální platnost napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz usnesení WWF-UK v. Rada, bod 22 výše, body 45 a 46).
- 38 Samotná skutečnost, že je před unijním soudem uplatněna existence určité procesní záruky, nemá za následek přípustnost žaloby s tím, že se opírá o žalobní důvody vycházející z porušení hmotněprávních norem (v tomto smyslu viz usnesení WWF-UK v. Rada, bod 22 výše, bod 47; viz obdobně usnesení Tribunálu ze dne 11. ledna 2012, Phoenix-Reisen a DRV v. Komise, T-58/10, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 33). Žalobní důvody vznesené Euroferem na podporu svého návrhu na neplatnost napadeného rozhodnutí se totiž nedotýkají domnělého porušení povinnosti konzultace. Tyto žalobní důvody naopak vycházejí z porušení článku 10a směrnice 2003/87 v tom, že referenční hodnota produktu pro tekutý kov nebyla Komisí správně určena, z porušení povinnosti odůvodnit napadené rozhodnutí, jakož i z porušení principu proporcionality. Eurofer ostatně nepopírá, že by Komise nedostála své povinnosti konzultace. Uvádí totiž, že jako subjekt zainteresovaný na procesu konzultace zastupující zájmy svých členů v průběhu uvedeného procesu zprostředkoval jejich postoje a názory.
- 39 Vzhledem k výše uvedenému a jelikož Eurofer v předložené věci neusiluje o ochranu procesních práv svých členů, ale o zpochybnění materiální platnosti napadeného rozhodnutí, nejsou členové Eurofer osobně dotčeni ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU (v tomto smyslu viz usnesení WWF-UK v. Rada, bod 22 výše, body 48 a 49).
- 40 Jelikož podmínka osobního dotčení členů Eurofer nebyla splněna, je třeba mít za to, aniž je nutné zkoumat, zda jsou členové sdružení napadeným rozhodnutím dotčeni bezprostředně, že Eurofer není aktivně legitimován, když se dovolává toho, že jeho členové jsou bezprostředně a osobně dotčeni ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

K druhému důvodu nepřipustnosti, vycházejícímu z chybějící aktivní legitimace z důvodu nedostatku nařizovacího aktu, který se bezprostředně dotýká členů Eurofer a který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření

- 41 Komise v podstatě namítá, že sdružení Eurofer není aktivně legitimován podle článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jelikož napadené rozhodnutí není nařizovacím aktem, který se bezprostředně dotýká členů Eurofer a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření.
- 42 Zaprvé, pokud jde o otázku, zda napadené rozhodnutí představuje nařizovací akt ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, je třeba připomenout, že pojem „nařizovací akt“ ve smyslu tohoto ustanovení musí být chápán tak, že se vztahuje na všechny akty s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů.
- 43 V projednávané věci má napadené rozhodnutí obecnou působnost, jelikož se uplatňuje na objektivně určené situace a má právní účinky vůči kategoriím osob, které jsou vymezeny obecně a abstraktně (viz bod 29 výše).
- 44 Kromě toho napadené rozhodnutí nepředstavuje legislativní akt, jelikož nebylo přijato ani řádným legislativním postupem, ani zvláštním legislativním postupem ve smyslu článku 289 odstavce 1 až 3 SFEU. Napadené rozhodnutí je totiž aktem Komise přijatým na základě článku 10a odstavce 1 směrnice 2003/87.

- 45 Napadené rozhodnutí představuje tudíž nařizovací akt ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 46 Zadruhé, pokud jde o otázku, zda napadené rozhodnutí vyžaduje, či nikoli přijetí prováděcích opatření ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí podle svého článku 1 stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii od roku 2013 v souladu se směrnicí 2003/87.
- 47 Pro účely zkoumání této otázky je třeba na úvod připomenout příslušné úkoly a pravomoci Komise a členských států v rámci režimu zavedeného směrnicí 2003/87 a napadeným rozhodnutím o přidělování bezplatných povolenek na emise pro období obchodování počínající rokem 2013.
- 48 Nejprve je třeba uvést, že z článku 1 prvního pododstavce směrnice 2003/87 vyplývá, že hlavním cílem této směrnice je vytvoření unijního systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, aby se podpořilo snižování emisí skleníkových plynů způsobem efektivním z hlediska nákladů a ekonomicky účinným. Podle druhého pododstavce téhož článku stanoví tato směrnice rovněž větší snížení emisí skleníkových plynů s cílem přispět k takovým úrovním snížení, které se z vědeckého hlediska považují za nezbytné k odvrácení nebezpečné změny klimatu.
- 49 Za tímto účelem stanoví článek 9 první pododstavec směrnice 2003/87, že množství povolenek pro celou Unii, které se od roku 2013 začne každoročně vydávat, se lineárně snižuje po uplynutí poloviny období 2008–2012. Podle druhého pododstavce téhož článku zveřejní Komise do 30. června 2010 absolutní množství povolenek pro celou Unii na rok 2013. Toto absolutní množství je rozdělováno podle pravidel článků 10, 10a a 10c směrnice 2003/87. Část povolenek je tak bezplatně přidělena na základě článku 10a této směrnice a napadeného rozhodnutí. Další část povolenek je podle článku 10c uvedené směrnice bezplatně přidělena na modernizaci výroby elektřiny. Zbýlé povolenky, které nejsou bezplatně přiděleny v souladu s uvedenými články 10a a 10c, jsou počínaje rokem 2013 draženy členskými státy podle článku 10 této směrnice.
- 50 Pokud jde zvláště o proces bezplatného přidělování na základě článku 10a směrnice 2003/87 a napadeného rozhodnutí, každý členský stát určí podle článku 5 odstavce 1 napadeného rozhodnutí všechna zařízení nacházející se na jeho území, která jsou způsobilá pro přidělení bezplatných povolenek podle článku 10a této směrnice. Podle článku 6 odstavce 1 napadeného rozhodnutí členské státy rozdělí všechna způsobilá zařízení dle potřeby na jedno nebo více dílčích zařízení tak, jak jsou definována v tomto ustanovení. Jednou z kategorií dílčích zařízení, které jsou v něm uvedeny, je kategorie s referenční úrovní produktu. Podle článku 7 napadeného rozhodnutí shromáždí členské státy od provozovatele základní údaje pro každé z těchto zařízení. Podle článku 9 odstavce 1 napadeného rozhodnutí určí členské státy u stávajících zařízení historickou úroveň činnosti každého zařízení za základní období od 1. ledna 2005 do 31. prosince 2008, nebo – v případě vyšší úrovně činnosti – za základní období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2010 na základě údajů shromážděných podle uvedeného článku 7. Článek 9 odstavec 2 napadeného rozhodnutí stanoví, že u každého produktu, pro nějž byla stanovena referenční úroveň podle přílohy I tohoto rozhodnutí, se historická úroveň činnosti týkající se produktu vztahuje ke střední hodnotě roční historické výroby tohoto produktu v dotčeném zařízení během základního období.
- 51 Podle článku 10 odstavce 1 napadeného rozhodnutí platí, že členské státy na základě údajů shromážděných v souladu s článkem 7 tohoto rozhodnutí vypočítají pro každý rok množství povolenek na emise bezplatně přidělených od roku 2013 každému stávajícímu zařízení na jejich území podle odstavců 2 až 8 uvedeného článku 10. Podle článku 10 odstavce 2 písm. a) napadeného rozhodnutí pro účely tohoto výpočtu členské státy nejprve pro každé dílčí zařízení zvláště stanoví předběžné roční množství bezplatně přidělených povolenek na emise, které odpovídá hodnotě této referenční úrovně produktu, jak je uvedeno v příloze I napadeného rozhodnutí, která se vynásobí příslušnou historickou úrovní činnosti týkající se produktu.

- 52 Podle článku 11 odstavce 1 směrnice 2003/87 a článku 15 odstavce 1 napadeného rozhodnutí předloží členské státy Komisi do 30. září 2011 seznam zařízení na svém území, na která se vztahuje uvedená směrnice, včetně zařízení vymezených podle článku 5 napadeného rozhodnutí. Článek 15 odstavce 2 písm. e) uvedeného rozhodnutí v tomto směru stanoví, že seznam uvedený v odstavci 1 tohoto článku musí u každého dílčího zařízení obsahovat předběžné roční množství povolenek na emise bezplatně přidělených na období 2013–2020 stanovené v souladu s článkem 10 odstavcem 2 napadeného rozhodnutí. Na základě článku 15 odstavce 3 prvního pododstavce tohoto rozhodnutí Komise posoudí zahrnutí jednotlivých zařízení do seznamu a příslušné předběžné celkové roční množství bezplatně přidělených povolenek na emise.
- 53 Podle článku 15 odstavce 3 druhého pododstavce napadeného rozhodnutí stanoví Komise opravný koeficient, který je jednotný pro všechna odvětví a použije se podle článku 10a odstavce 5 směrnice 2003/87 případně tehdy, je-li maximální roční počet bezplatných povolenek omezen.
- 54 Podle článku 15 odstavce 4 napadeného rozhodnutí pokud Komise nezamítne zapsání zařízení na tento seznam, včetně příslušného předběžného celkového ročního množství povolenek na emise bezplatně přidělených tomuto zařízení, stanoví členské státy následně konečné roční množství povolenek na emise bezplatně přidělených na každý rok období 2013–2020 v souladu s článkem 10 odstavcem 9 napadeného rozhodnutí. Podle prvního pododstavce posledně uvedeného ustanovení je konečným celkovým ročním množstvím povolenek na emise bezplatně přidělených jednotlivým stávajícím zařízením předběžné celkové roční množství povolenek na emise bezplatně přidělených jednotlivým zařízením, jež se vynásobí opravným koeficientem, který je jednotný pro všechna odvětví.
- 55 Konečně článek 15 odstavce 5 napadeného rozhodnutí stanoví, že členské státy poté, co určí konečné roční množství povolenek pro všechna stávající zařízení na svém území, předloží Komisi seznam konečných ročních množství bezplatně přidělených povolenek na emise na období 2013–2020 stanovených v souladu s článkem 10 odstavcem 9 tohoto rozhodnutí.
- 56 Vzhledem k příslušným úkolům a pravomoci Komise a členských států a jednotlivým stadiím rozhodovacího procesu v rámci režimu zavedeného směrnicí 2003/87 a napadeným rozhodnutím, jak byly popsány v bodech 47 až 55 výše, je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 57 Článek 15 napadeného rozhodnutí totiž vyžaduje přijetí prováděcích opatření, která musí na základě uvedeného rozhodnutí přijmout členské státy a Komise. Členské státy tak musí zaprvé podle článku 11 odstavce 1 směrnice 2003/87 a článku 15 odstavce 1 napadeného rozhodnutí předložit Komisi seznam zařízení na svém území, na která se vztahuje uvedená směrnice, který musí podle článku 15 odstavce 2 písm. e) uvedeného rozhodnutí obsahovat předběžné roční množství povolenek na emise bezplatně přidělených na období 2013–2020 stanovené v souladu s článkem 10 odstavcem 2 napadeného rozhodnutí. Zadruhé podle článku 15 odstavce 3 druhého pododstavce tohoto rozhodnutí musí Komise stanovit opravný koeficient, který je jednotný pro všechna odvětví. Zatřetí podle článku 15 odstavce 4 napadeného rozhodnutí má Komise možnost zamítnout zapsání zařízení na tento seznam, včetně příslušného předběžného celkového ročního množství povolenek na emise bezplatně přidělených tomuto zařízení. Začtvrté musí členské státy stanovit konečné roční množství povolenek na emise bezplatně přidělených na každý rok období 2013–2020 v souladu s článkem 10 odstavcem 9 napadeného rozhodnutí.
- 58 Z toho plyne, že napadené rozhodnutí stanoví, že členské státy a Komise přijmou několik prováděcích opatření, která povedou k tomu, že členské státy určí konečné roční množství povolenek na emise bezplatně přidělených každému dotčenému zařízení, jehož zápis na uvedený seznam nebyl Komisí zamítnut. Napadené rozhodnutí v důsledku toho nepředstavuje nařizovací akt, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 59 Je třeba podotknout, že otázka, zda napadené rozhodnutí ponechává orgánům pověřeným prováděcími opatřeními prostor pro uvážení, je v tomto ohledu nerozhodná. Je sice pravda, že chybějící prostor pro uvážení je kritériem, které musí být zkoumáno, aby mohlo být určeno, zda je splněna podmínka

bezprostředního dotčení žalobce (viz usnesení Tribunálu ze dne 23. září 2008, Lafarge Cement v. Komise, T-195/07, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 22 a citovaná judikatura). Požadavek aktu nevyžadujícího přijetí prováděcích opatření podle článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU však představuje podmínku odlišnou od požadavku přímého dotčení. Argumentaci Eurofer, podle které napadené rozhodnutí nevyžaduje přijetí prováděcích opatření z důvodu údajně chybějícího prostoru pro uvážení, tedy nelze přijmout.

- 60 V rozporu s tím, co tvrdí Eurofer, není závěr, podle kterého napadené rozhodnutí nepředstavuje akt, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, zpochybněn cílem, který toto ustanovení sleduje. Je samozřejmě pravda, že tímto cílem je umožnit fyzické nebo právnické osobě podat žalobu proti právním aktům s obecnou působností, které nejsou legislativními akty, bezprostředně se dané osoby dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření, a vyvarovat se tak případů, kdy by taková osoba musela porušit právo, aby se mohla obrátit na soud. Situace členů Eurofer však neodpovídá situaci, na niž se tento cíl zaměřuje. Členové Eurofer mohou v projednávané věci v zásadě zpochybnit vnitrostátní prováděcí opatření napadeného rozhodnutí a v této souvislosti se dovolávat jeho protiprávnosti – aniž musí předtím napadené rozhodnutí porušit – před vnitrostátními soudy, které mohou před vydáním rozhodnutí využít ustanovení článku 267 SFEU.
- 61 Pokud jde konečně o argumentaci Eurofer, podle které by možnost žaloby, směřující výlučně proti určení konečného ročního množství bezplatně přidělených povolenek na emise členskými státy pro všechna dotčená zařízení, vyvolala na základě vyčerpání celkového množství povolenek, které měly být k danému okamžiku přiděleny bezplatně, neurčité následky, čímž by porušila princip účinné soudní ochrany, je třeba zaprvé podotknout, že takové vyčerpání není prokázáno, a že zadruhé tyto okolnosti nemohou ovlivnit podmínky přípustnosti žaloby na neplatnost stanovené SFEU (v tomto smyslu viz usnesení Soudního dvora ze dne 17. února 2009, Galileo Lebensmittel v. Komise, C-483/07 P, Sb. rozh. s. I-959, bod 59).
- 62 Z důvodu, že napadené rozhodnutí je nařizovacím aktem vyžadujícím přijetí prováděcích opatření, tedy není nutné zkoumat případné bezprostřední dotčení členů Eurofer.
- 63 Ze všech uvedených úvah vyplývá, že Eurofer není aktivně legitimováno podle článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Žaloba musí být tedy z tohoto důvodu odmítnuta jako nepřípustná, aniž je třeba rozhodovat o opodstatněnosti třetího důvodu nepřípustnosti vycházejícího z nedostatku právního zájmu Eurofer.
- 64 Za těchto okolností není třeba rozhodovat o návrhu Euroalliances na vstup do řízení jako vedlejší účastník.

K nákladům řízení

- 65 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a sdružení Eurofer nemělo ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.**
- 2) Není namístě rozhodovat o návrhu Euroalliances na vstup do řízení jako vedlejší účastník.**

- 3) Sdružení Europäischer Wirtschaftsverband der Eisen- und Stahlindustrie (Eurofer) ASBL se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.**

V Lucemburku dne 4. června 2012.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
A. Dittrich